

faaet bragt Kjøbet istand af de sjællandske Hovedbaner, saaledes at man ogsaa paa Sjælland har Hovedbaarerne, saa var det første Skridt det at søge at faae en forbedret Overførsel paa de 2 Steder, hvor den vil forbinde Fyn—Sjælland med Sjælland og Sjælland med Øgrupperne sydfør. Denne positive Stilling, som Regjeringen har taget med Hensyn hertil, forekommer mig, er i en ganske mærkværdig Grad misforstaaet og i Debatten om denne Sag skudt tilside. Vi vide, at der er to Betragtninger med Hensyn til Kommunikationsmidlernes Udvikling, der tilbøjs staa mod hinanden. Der er den rent kjøbenhavnske Betragtning, hvorefter ingen Ting er noget værd, som ikke stiler direkte til Kjøbenhavn. Den anden Betragtning er den mere lokale Betragtning, der uden Sky gjør Angreb paa Statskassen for mere lokale Forhold. Efter min Formening ere begge disse Betragtninger urigtige. Vore Forhold hertil ligger ikke indrettede saaledes, og Landets Veligaaenhed ikke saaledes bestaaende, at en Politisk, der paa dette Omraade sigter paa at føre al Forbindelse direkte til Kjøbenhavn, kan siges at være forsvarlig. Naar vi nu skal undersøge Regjeringens Forslag — og jeg gjentager, at jeg staaar paa Standpunktet af, hvad Regjeringen positivt har forelagt ved sit eget Initiativ — forekommer det mig, at Regjeringen, hvis den skal helde til nogen af Siderne, altsaa med Hensyn til de positivt forelagte Forslag, snarest holder til den kjøbenhavnske Side; men det er en Betragtning, der ikke kan gøres gjældende imod mig, fordi disse Forslag efter min Anskuelse have almen Interesse og en ubetinget Nytte til begge Sider, og altsaa stiller jeg mig paa, om jeg saa maa sige, et alment dansk Standpunkt, som ikke kan omdisputeres, men som i samme Grad, vi iærskette det, utvivlsomt i ligelig Grad vil kunne komme baade Hovedstaden og de enkelte Provindser tilgode. Jeg fremhæver dette ligeoverfor de Betragtninger, som ere fremkomne, der mere ville lokaliseres for Hovedstaden end for de enkelte Egne. Altsaa med Hensyn til dette Forhold er jeg enig med den høitværende Indenrigsminister i den Maaade, hvorpaa han har set paa, hvad der skulde gøres iaar. Derimod er der en Skavank ved Regjeringens Stilling, som jeg nødes til gjentagende at sætte i Forbindelse med den samme Sag, idet jeg der aabenbart maa stille mig anderledes. Den meget værdige Regjering har ved sin Stilling foranlediget, at Statskassen er lagt i Beslag med 5—6,000,000 Kr. til Diemed, der aldeles ingen paatrængende eller nødvendig Karakter have, og som aabenbart have kunnet give den mere kjøbenhavnske Betragtning af vore Kommunikationsmidlernes Udvikling Vind i Seilene; jeg sigter herved til Regjeringens

Stilling til Kjøbet af Randers—Grenaa Banen, til Blyngørebanen og til Ålfensbanen. (En Stemme: Herningbanen). Jeg har ingen fik Ide, der er visse Ting, man skyder ud af Hovedet igjen, naar det ikke ligger i den almindelige Betragtning. For Regjeringens egen Skyld vilde jeg have ønsket, at den havde kunnet overvinde sine personlige behagelige Fornemmelser ligeoverfor disse mere lokale Angreb paa Statskassen, og at den havde afvist dem som utidsvarende og i ethvert Tilfælde som forbeholdt en senere Tid, og at den kun havde staaet paa, hvad jeg tror ingen Betragtning, fra hvilken som helst Side den end var kommen her i Tinget, vilde have negtet Anerkendelse, nemlig at den havde staaet paa de to Hovedforslag: Forbedring ved Storebelt og ved Storstrømmen, Masnedssund. Dette har Regjeringen ikke gjort, og derfor negter jeg ikke, at den, jeg vil sige kjøbenhavnske Betragtning af disse Forhold — det maa ikke misforstaaes, naar jeg bruger dette Udtryk — den mere ensidige Hovedstadsbetragtning af dette Forhold har faaet en vis Ret, men dog ganske vist kun en vis, thi det er det Mærkelige, at da disse Forslag forhandlede her i Rigsdagen, da var der ingen af de Herrer, der stode paa vor Side, for den Betragtning, da fulgte de Forslagsstillerne og billigede Regjeringens velvillige Neutralitet og Modtagelse; men først efter at det er gennemført, benytter man efter min Mening dette til Angreb, efter at man, som sagt, har bidraget til, at det blev gennemført. Denne Stilling er forsaavidt theoretisk uholdbar, men i Realiteten paastaar jeg, at Oppositionen mod Regjeringens Jernbanepolitisk har Ret. Statskassen skulde ikke for Eiden have været bunden ved disse lokale Hensyn, men man skulde have lagt Vægt navnlig paa de to Hovedspørgsmaal, som Regjeringen har sat sig i Spidsen for. Saaledes stiller det sig for min Betragtning af denne Kommunikationspolitik, som er drøftet saa meget her og udenfor Salen. Hvad nu angaar de Uttringer, som vor Betænkning ganske vist kunde give Anledning til, om de øvrige fremtidige Planer, der dels have lokal Natur og dels gives ud for at have og maatte ogsaa have almen Interesse, skal jeg bemærke med Hensyn til Frederikshaavns Havn Udvikelse, at denne Paavisning af, at Frederikshavn Havn ikke er isfri, og at man derfor ikke skulde foretage en tidsvarende Udvikelse, ikke holder Stik og ikke indeholder de fornødne Grunde imod en saadan Foranstaltning. Jeg skal ikke foregribe Forhandlingerne derom, vi komme til det siden; men Spørgsmaalet vil jo i og for sig ogsaa ligge for blot med Hensyn til den ordinære Brug af Havnen, Sommer som Vinter, og ikke mindst om Sommeren, idet de Stibe, der anløbe Havnen, blive